

Naar det ærede Medlem omtalte Sekondlieutenanterne i det Hele taget som Knægte, der lige var kommet ud af Egget, saa er dette jo allerede blevet paataalt af den høitærede Formand, og jeg skal derfor ikke komme videre ind paa det, men jeg synes dog, at det er en egen Sag at udtale en saa affeirende Dom om en hel Klasse, fordi enkelte af disse unge Mennecker maaste have forløbet sig. De have maaste ikke altid været saa ganske heldige i deres Forhold til de ældre Underofficerer, men derfor kan man dog ikke være berettiget til at udtale en saadan Dom om denne Klasse som Helhed. Hertil skal jeg foreløbig indstrænke mig.

Buff: Det har selvfølgelig været mig en stor Tilfredsstillelse at se, at den høitærede Minister ikke paa et eneste Punkt har haft noget Væsentligt at indvende imod den Fremstilling, jeg har givet af denne Sag. Jeg har tidligere ikke kunnet være sikker paa, at den var rigtig, saalænge den anden Side ikke havde udtalt sig, men da vi nu have hørt denne, kan jeg altsaa være fuldstændig sikker paa, at min Fremstilling efter de foreliggende Oplysninger er rigtig. Kun paa et eneste Punkt har den høitærede Minister søgt at give en Grund for den mærkelige Behandlingsmaade, som er bleven denne forhenværende Stabsjergent til Del. Den høitærede Minister støttede sig nemlig til, at denne Mand, da her blev indkaldt til Forhør, erklærede, at det, han havde skrevet, ikke skulde bruges til Noget, at det ikke betød Noget, det var kun et Tankeexperiment. Nu har imidlertid mine Udtalelser vist, at det var mere end et Tankeexperiment. Jeg kan ikke sige Andet end, at der her gjør sig en helt mærkelig Moral gjældende overfor en Mand, der har tjent i nogle og tredive Aar, en Mand, der efter Ministerens eget Vidnesbyrd indtil det Dieblik har været særlig afholdt af sine Foresatte, en Mand, der i disse nogle og tredive Aar aldrig har været straffet, som er Dannebrogsmænd og har vist sig særlig dygtig paa Krigsfuepladsen. Denne Mand har skrevet en Opsats, med Hensyn til hvilken det ikke paa nogen mulig Maade er lykkedes Krigsbestyrelsen at skaffe Skin af Bevis for, at han vilde bruge den udenfor sit Hus. Ja, det havde været en hel anden Sag, hvis de Herrer vare komne med Bevis

for, at han havde siddet paa sit Kontor og skrevet Artikler til Bladene, hvorved han paa Grund af det Kjendskab, han ifølge sin Stilling som Befalingsmand ved 1ste Artilleriregiment havde til disse Forhold, udbredte kompromitterende Oplysninger derom, thi det vilde være meget farligt, hvis en saadan Mand skrev Artikler til den af de Herrer saakaldte Smudspresser. Det vilde have været forstaaeligt; men man har ikke kunnet fremføre Bevis, ikke Spor af Bevis for, at han har villet benytte denne Opsats udenfor sit eget Hus. Det, indrømmer Ministeren, kan ikke bevises, men, siger den høitærede Minister saa, det maa dog indrømmes, at det er galt af Manden, at han er gaaet fra Koncepterne, da han kom i Forhør. Lader os imidlertid se en lille Smule upartist paa denne Sag. Man kan jo godt tænke sig, at naar denne Mand, der har Kone og mange Børn, bliver indkaldt til Forhør og veed, at det gjælder hele hans materielle Eksistens — det er han overbevist om — saa har han ikke lyst til at spille Angiver lige overfor sine overordnede Befalingsmænd, det kan man saa godt forstaa; thi det er virkelig en Slags Angiveri, naar han udslynger saadanne Beskyldninger imod Castenskjold og Sirs, at deres Undergivne blive være behandlede end Husarrekruten. Saa kan man saa godt forstaa, hvorledes han er tilmode. Den høitærede Minister har jeg altid anset og anser jeg ogsaa i dette Dieblik for at være en særdeles human Officer, og det have vi jo ogsaa Erfaring for fra den Tid, vi behandlede Straffeloven. Da yttrede nemlig den høitærede Minister, som den Gang ikke var Minister, men var Folkethingetsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds, da General Haffner var kommen med sin Straffelov til Landofficererne: I skulle ikke forlange af os Søofficerer, at vi skulle have Bryggestraffen, vi kunne godt undvære den, kunne I undvære den tillands, saa kunne vi ogsaa undvære den tilhøs. Landofficererne vare nu saa eslige, at de holdt paa den, fordi de sagde, at den var nødvendig for at overholde Disciplinen tilhøs, men den høitærede Minister sagde dertil: Kunne I redde Eder tillands uden den, saa skulle vi ogsaa nok redde os tilhøs uden den. Jeg siger, at dersom vi vilde appellere lidt til denne humane Tankegang, saa forekommer det mig,